

Zajistěte si boží lásku

→ *Promluva Satja Sáí Báby z 25. prosince 1984* ←

Vtělení božského *átmana*!

Tím, že člověk zapomíná na svoji pravou přirozenost, tráví svůj čas v zábavách a žije kýčovitými, pomíjivými smyslovými radostmi a světskými touhami. Dosahuje člověk míru, jakkoli uspěl ve světských potěšeních? Nikoli. Nakonec uzavírá život v nespokojenosti a beznaději. Tím, že ignoruje čistou, věčnou, nekonečnou božskou pravdu v sobě, pěstuje jen zvířecí a démonické rysy.

Co je příčinou zrady pravé přirozenosti, která bere jeho životu smysl? Je to opomíjení řádu, který určuje život založený na zdrženlivosti a správném jednání. Dříve se říkalo: „*Dharma* (správné jednání) je kořenem všeho. Je nejvyšší ctností.“ Důsledkem *dharmy* je morálka. Morálka není jen dodržování určitých pravidel v každodenním světě. Morálka je přimknutí se k přímé a svaté cestě správného chování. Morálka je rozkvět dobrého chování. Je to královská cesta na vrchol lidských možností. Dobré jméno společnosti je založeno na morálce. Bez mravních zásad společnost upadá. Jedině morálka tvoří nebo kazí společnost.

Jen v jedinci, který je mravně pevný, nalézá lidská osobnost své nejlepší vyjádření. Výraz osobnost lze použít jen u toho, kdo svým chováním v sobě projevuje skryté neprojevené božství. Pouhá lidská podoba nečiní z nikoho lidskou osobnost. Je to jednání, co platí. Jen na ty, kdo vedou správně usměrněný život, lze pohlížet jako na skutečné lidské bytosti projevující svoji pravou božskou přirozenost. Příkladem nejvyššího vyjádření lidské dokonalosti byly významné historické osobnosti, jako Manu, Nala, Raghu, Bali a Hariščandra. Ježíš byl také jednou z takových osobností, která projevovala dokonalost, jíž je člověk schopen. Další historickou postavou, která vedla život přísně podle správného jednání a v duchovním úsilí, byl prorok Mohamed.

Jiné označení pro *dharmu* je láska. Skutečná láska má nevyčíslitelnou cenu. Nemá v sobě ani stopu sobectví. Nemění se. Je čistá a neposkvřněná. Stále vzrůstá a nikdy se nezmenšuje. Je spontánní. Takovou přirozenost má boží

láska – je spontánní, bez sobectví, neochvějná a vždy plná. Obyčejná lidská láska je motivována sobeckými úvahami. Má sklon se měnit v čase a podle okolností. Pro ty, kteří jsou v takové lásce pohrouženi, je obtížné porozumět velikosti boží lásky nebo ji uskutečnit. Anglický filozof Bacon poukázal na to, jak je boží láska všeobjímající a neměnná, a jak může vyrůst v lásku univerzální.

Láska si obléká plášť pravdy. A ten, kdo se oddal pravdě, je stále mladý a mocný. Upanišady uvádějí, že stoupenec pravdy nepozná stáří. Bible také tvrdí, že tělo přimknutím k pravdě zesílí. Pravdu nelze spoutat slovy. Musí se sama projevovat v činech. Jen ten, kdo je pravdivý ve slovech a činech, může být, podle proroka Mohameda, hodnocen jako opravdová lidská bytost. Že v pravdě musí žít každý, bez ohledu na pohlaví či zemi původu, učí i buddhisté.

Můžete tomu věřit nebo ne. Musím vám říci, že naprosté přilnutí k pravdě, absolutní nesobectví, univerzalita a spontánní proud lásky jsou vidět jen u Sáiho a nikde jinde. Sái v sobě nemá ani ždíbec sebezájmu. Sái nemá žádné motivace. S duchovními aspiranty jedná podle jejich zásluh. Sái bude milovat i ty, kteří mu budou spílat. Nezapomene na nikoho, ani když někdo zapomene na něj.

Někdy však Sái zdánlivě ignoruje ty, kdo na něj zapomněli, jednají proti jeho příkazům, nevšímají si jeho ideálů nebo Sáiho pomlouvají. Z toho se někdo může domnívat, že se Svámí na někoho zlobí nebo je někým znepokojen. Není bez důvodu, že Sái odmítá setkání nebo rozhovor s některými osobami. Nepřeji si plýtvat slovy s lidmi, kteří neberou ohled na Sáiho pokyny nebo nenásledují jeho ideály. Nepřeji si mluvit s těmi, kdo neberou ohled na má slova. To neznamená, že je nemiluji.

Láska se nepodřizuje silám závidění či nenávisť, byť jsou jakkoli mocné. Láska nad nimi zvítězí. Když jednou Buddha cestoval, potkal démonku s mečem v ruce. „Ó, Buddho, tvůj život se dnes skloní před mou žárlivostí. Tvůj život dnes končí.“ Buddha jí odpověděl s úsměvem: „Neskloním se před žárlivostí ani před nenávisť. Nedotýká se mě chvála ani hana ani výsměch. Miluji i tebe, která máš vůči mně tolik zášti.“ Když démonka uslyšela tato slova, změnila se v holubici a zmizela.

Ti, kdo nenávidí druhé, jsou nakonec stráveni svou vlastní nenávisť. Ti, kdo jsou plni žárlivosti, nakonec v ní i dokonají. Richard, jedna postava ze Shakespearova dramatu, byl plný žárlivosti a nemohl snést pohled na někoho vznešenějšího nebo lépe vypadajícího, než byl on sám. Nakonec se stal obětí své vlastní žárlivosti a bídne zahynul. Podobné příklady lze nalézt i v indických eposech. Bhasmáśura, který dostal od Šivy dar, že kdokoli, na koho vložil dlaň, byl spálen na popel, shořel nakonec na popel sám, když si položil dlaň na vlastní hlavu.

Ve snaze o dobrý a božský život se člověk může setkat s mnohými obtížemi a zmatky. Vynořují se mnohé pochybnosti a otázky. Pravou přirozenost skutečnosti můžeme pochopit jen tehdy, když se poctivě, trpělivě a statečně vyrovnáváme s potížemi. Neměli byste dovolit nechat se překonat nějakou překážkou nebo starostmi, pochybnostmi a zklamáním. Musíte mít víru. Mějte důvěru v sama sebe a usilujte o správné pochopení podstaty boží lásky. Zajištění této lásky je svatým cílem lidského života. Proměňující moc lásky je bez hranic. Svatého Pavla, který byl původně zavilým Ježíšovým kritikem, proměnila Kristova láska v největšího Ježíšova apoštola.

Nepřátelství, které někteří projevují vůči dobrým a zbožným lidem, může způsobovat jeden ze tří činitelů. V první kategorii jsou ti, kteří nemají víru v Boha nebo dobro, a tak oponují všemu, co je dobré nebo božské. Ve druhé skupině jsou ti, kdo se obracejí proti Bohu, protože jejich přání či úsilí nebyla naplněna. Ve třetí skupině jsou ti, kdo žálí od přirozenosti a nemohou snášet nic dobrého. Jiný než tyto tři typy je čtvrtý – zahrnuje osoby, které myslí na Boha nebo hledají Jeho přízeň, jen když jsou v nesnázích nebo mají potíže. Okamžitě po vyřešení či splnění přání na Boha zapomínají.

Je politováníhodné, že člověk, který je v podstatě svým původem božský a v němž sídlí jako stálý svědek *átman*, je dnes polapen v nesprávných a zlých činech a přináší lidskému rodu špatnou pověst. V temném středověku, kdy lidé dávali volný průchod nízkým, krutým činům a chovali se jako démoni či divá zvíř, pro to mohla být jakási omluva. Jestliže však převládají nelidské praktiky a vládne špatnost s nevděkem v dnešní době, kdy nastal tak obrovský pokrok ve vědě a technice a kdy se lidé nazývají civilizovanými, je člověk veden k otázce, zda jsou takové osoby lidskými bytostmi či démony!

Ironií současné situace je, že vlády hromadí na jedné straně nestvůrné smrtící zbraně, lpí na démonických činech a podporují spory mezi národy, a na straně druhé proklamuje mezinárodní společenství svoji touhu po míru. Je v tom nějaký smysl? Proč ti, kdo volají po míru, podporují konflikty? Jestliže po míru touží opravdově, měli by provádět politiku, která vede k jeho podpoře.

Nejpřednější potřebou dneška je, aby si všichni uvědomili, že Bůh je jeden. Toto prohlašoval Ježíš i Mohamed. Slovo „Alláh“ znamená ve skutečnosti Nejvyšší, který obsahuje vše ve vesmíru. To je i prvotním poselstvím véd: „*Óm itjékákšaram brahma*“ – sama slabika *Óm* je *brahma*.

Základní pravdou všech náboženství je, že Bůh je jeden. Ježíš hovořil o otcovství božím a bratrství lidí. Člověk může mít jen jednoho otce, ne dva. Když se Ježíš narodil, sledovali tři mudrci hvězdu, aby našli místo jeho narození.

Když uviděli nově narozené dítě, poklonili se v srdci božskému dítěti. Před odchodem promluvil každý z nich k rodičům. První se obrátil k Marii: „On miluje Boha.“ Druhý mudrc řekl: „Bůh ho miluje.“ Třetí muž dodal: „On je Bůh.“ Co je vnitřním významem těchto tří výroků o Ježíši? První prohlášení „on miluje Boha“ znamená, že Ježíš je poslem božím. Posel miluje svého mistra, ale mistr nemusí ještě milovat posla. Druhý výrok zní: „Bůh ho miluje.“ Proč? Protože on je synem božím. Třetí výrok: „On je Bůh“ potvrzuje to, co řekl Ježíš: „Já a můj Otec jsme jedno.“ To znamená, že jako syn boží je oprávněn dosáhnout místa svého Otce. Třetí mudrc ohlásil jednotu Otce a Syna.

Vnitřním smyslem těchto událostí je, že každá lidská bytost na světě je poslem božím. Co to znamená? Jaké poselství se od lidské bytosti očekává? Že člověk je „poslem božím“ a nikoli ďáblovým. Posel boží musí hlásat světu boží učení. Jestliže jsou vaše činy špatné, vaše myšlenky zlé a kážete špatné ideje, nemusíte usilovat o to, abyste se nazývali posly božími. Takové osoby lze nazvat jen agenty ďáblovými. Jako „poslové boží“ musíte od dnešního dne světu ukazovat čistotu, pravdu a lásku, kterou božství symbolizuje. Když povedete život v čistotě a mravnosti, budete hodni se považovat za „syny boží“. Bůh je vtělením lásky a vy byste neměli dělat nic proti lásce, kterou Bůh představuje. Měli byste rozvíjet takové dobré vlastnosti, které z vás učiní důstojné „syny boží“.

V Bibli je zaznamenáno, že Ježíš umyl svým učedníkům nohy. Když se ho ptali, proč to dělá, odpověděl: „Myji vám nohy jako váš služebník, abyste se vy naučili sloužit světu.“ Každý člověk je na počátku posel boží. Když plní své povinnosti jako posel, uvědomí si, že je syn boží a pak dosáhne jednoty s božstvím.

Boží láska je bez hranic a je univerzální, ne jako lidská láska, která je omezená a sobecká. Svámího láska je „za rozumem“. Je neomezená a neměnná. Prostřednictvím své lásky podporuji lásku všude kolem. Ti z vás, kteří jste touto láskou nasyceni, byste se o její blahodárnost neměli připravovat. Já nic nehledám. Nikomu nenutím nějaké potíže. Jestliže porozumíte skutečné podstatě Svámího lásky a tuto lásku použijete k proměně sebe sama ve vtělení lásky, budete příkladem pro celý svět.

U příležitosti Vánoc, v Prašánti Nilajam dne 25. prosince 1984